Sotva jsme naházeli cajky nad hlavu, pohodlně se usadili a vlak sebou zazmítal, jak vyjížděl z ranžíru, otevřely se dveře z chodbičky a dovnitř vlezla nemladá nestará ženská.

"Dobrý den," řekla, "jmenuji se Martina Peterková, bydlím v Polance a ráda bych vám řekla, proč jsem se stala členkou církve baptistické." Koukli jsme po sobě. Kennedy zkusmo povytáhl z kapsy karty a když mluvila dál a nikterak ji naše ohmataný dvouhlávky nevzrušovaly, začal míchat.

Martina Peterková mluvila dál. Tomík sejmul, Kennedy rozdal, posbírali jsme si lupen a dali se do hercek. Dekáč si nahlásil žebráka.

Za Děhylovem Martina Peterková ukončila svý vyprávění tím, "že i vy můžete být Ježíšovými bratry a sestrami, za což se budu modlit. Děkuji vám, nashledanou," a vykročila ke druhý polovině vagónu. Parta puberťáků za náma se ani teď nepřestala idiotsky chechtat, několik přítomnejch dělňasů si i nadále dávalo svejch dvacet a dva okravatovaní a ooblekovaní džentlmeni, co seděli přes uličku, si nás už po kdovíkolikátý změřili očima a starší z nich prohodil směrem k nám: "A co říkáte na náboženství vy, kluci?"

Nesl jsem zelenou osmu a pokrčil přitom ramenama: "Každej má na nějaký to náboženství právo, ne?"

"To jistě," zapojil se do debaty ten mladší, "ale měl by se přesvědčit, jestli si vybral správnou cestu."

"Tisíc lidí," řekl jsem, "má tisíc pravd. Jednou nás málem utloukli katolíci, že jezdíme na vandr v neděli a tuhle - není tomu ani měsíc - na nás koukali krz prsty adventisti sedmýho dne, že jezdíme na vandr v sobotu. Nerozhodně jsme to uhráli akorát se Svědkama Jehovovejma, kteří tvrdí, že je to všechno otázka svědomí. To máte těžký."

"Inu," udělal ten starší, "kdyby všichni, kdo o sobě tvrdí, že věří v Boha, četli svou bibli pozorně, určitě by zjistili, že existuje pouze jedna přímá cesta. My jsme ji nalezli a stali jsme se členy církve metodistické." Chvíli čekali, co to s náma udělá. Možná jsme vypadali, že o tom zhluboka uvažujeme, ale mohlo to bejt taky tím, že jsme přemejšleli, jak přelstít Dekáčovo žebráka. Nakonec už to mladej nevydržel a vyhrkl: "Ježíš vás může zachránit ještě dnes, když mu otevřete svá srdce!"

"Nic proti tomu," řekl jsem do hromadnýho pokašlávání, "ale co ostatní, kteří nejsou metodisti? Čemu vlastně věří oni?"

"Oni tvrdí, že ve stejného Boha," ozval se starší a řekl slovo oni tak, jako by ho bral pinzetou, kterou drží v ruce, oblečený do gumový chirurgický rukavice. Povolil si lehkej úsměv, načež pokračoval: "Ovšem o takových se píše v bibli, že jsou plni horlivosti pro Boha, ale bez pravého poznání. A právě o ta dvě slova - pravé poznání - tady jde."

"Takže nemají šanci?" zeptal jsem se. Zatvářil se tvrdě.

"Pokud nesdílejí naše společenství, nemají." Zalapal jsem po dechu. Tohle byl teda nátěr! Nadechl jsem se a řekl:

"Budu stručnej: Jan 10:16. Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. I ty musím přivést. Budou naslouchat mému hlasu a stanou se jedním stádem jednoho pastýře. Rád bych podtrhnul slova jedním stádem. A, koneckonců, když je řeč o citátech z evangelia: Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Jan 3:16, to zná kdekdo. Klíčový slova jsou tentokrát žádný, kdo atakdál." A mělo bejt ještě hůř. Dekáč, celej rozjetej ze svýho žebráka, se zakřenil jako nekrofil v márnici a vybafnul na ně:

"A podle vás teďka taky určitě hřešíme, když jedeme na vandr, co?" Mladej o tom zauvažoval a řekl: "To je zajímavá otázka. V každém případě my, jakožto pokřtění členové církve trávíme veškerý čas vydáváním svědectví, tedy evangelizací," dodal ctnostně.

"Takže hřešíme, nebo ne?" tlačil na ně Dekáč jako starej dluh.

"Řekl bych, že..." začal opatrně. Přerušil jsem ho: "Váš názor není směrodatnej - aspoň mimo vaši církev," dodal jsem trochu kousavě. "Co říká bible?" Začal se potit.

"Mohli bychom se podívat," řekl, ale znělo to jako něco, do čeho se mu vůbec nechce. Hmátl jsem do kapsy na maskáči: "Klidně si můžete půjčit mou," a podal jsem mu hnědozlatou knížku, protaženou nespočítanejma mrazama, navoněnou kouřem z ohně a s borovým jehličím místo záložek. Vzal si ji z mý ruky, jako by mu ji podával malomocnej, zatvářil se znechuceně a okamžitě s ulehčením změnil téma: "Myslím, že bible by zasloužila lepší péči, ne?"

"To jako chcete říct, že je špatný, když si ji beru s sebou všude, kam jdu a když si ji čtu? To vám vadí?" Tentokrát jsem se zatvářil znechuceně já. Vytáhl jsem mu svou knížku z prstů a řekl:

"Dekáči, Tomíku, Kennedy, dneska máme tu čest jet vlakem s dobrejma, poctivejma křesťánkama. Trpí jen jednou nemocí - myslí si, že kdyby přišel Ježíš Kristus na zem dneska, chodil by v bílý košili, nablejskanejch salamandrech a kamarádil by se jen s nima. Víte co?" otočil jsem se na ty dva. "Uděláme to takhle: já vám nepůjčím svou bibli a vy mi nebudete vykládat o svým Bohu. Připomínáte mi pár ksichtů z tý historky o milosrdným Samaritánovi. Ale ten dotyčnej to rozhodně není." Vlak brzdil ve Štítině a metodisti se prali o kliku, kdo vypadne ven první. "Víte, my už musíme..." cedil přes zuby ten mladší.

Když se vlak zase rozjel, chvilku jsme seděli potichu. Pak jsem podal karty Tomíkovi.

"Tak míchej, ksakru," řekl jsem a nebylo mi jasný, proč si připadám, jako bych někomu ublížil.